

22 Οκτωβρίου 2016

«Πυρίμαχα» μοναστήρια και προσκυνήματα! (Σπύρος Δρόσος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ήταν 17 Ιουλίου του 2015 και γύρισα σπίτι το μεσημέρι από κάποιες εξωτερικές δουλειές. Ανοίγοντας την τηλεόραση για να δω καμιά είδηση, η πρώτη εικόνα που αντίκρισα και μ' έκανε να παγώσω ήταν αυτή:

Πηγή: Meteoclub.gr

Έχοντας μεγαλώσει στην Άνω Ηλιούπολη και από τα λεγόμενα του ρεπορτάζ, δεν άργησα ν' αναγνωρίσω την περιοχή του Υμηττού που έδειχναν οι ζωντανές εικόνες να φλέγεται. Ακόμα περισσότερο, δεν άργησα να καταλάβω ότι η συγκεκριμένη ρεματιά απ' όπου αναπηδούσαν οι τεράστιες φλόγες ήταν αυτή στην οποία βρισκόταν το μοναστήρι του Αγ. Ιωάννη του Καρέα. Χωρίς να το θέλω, βούρκωσα και άφησα τα χείλη μου να ψελλίσουν κάτι ανάμεσα σε κραυγή απόγνωσης και προσευχή: "Θεέ μου! ...Το μοναστήρι!".

Σε δεύτερο χρόνο και υπολογίζοντας την κατεύθυνση του ανέμου, κατάλαβα ότι η έκταση που καιγόταν δεν ήταν άλλη από το τελευταίο κομμάτι δάσους που είχε παραμείνει άκαυτο από το 1982, όταν συνέβη η πρώτη μεγάλη πυρκαγιά στο δάσος που από παιδί γνώριζα σαν την παλάμη του χεριού μου και από το οποίο έχω αμέτρητες όμορφες αναμνήσεις. Θυμάμαι ακόμα το θέαμα που είχα αντικρύσει τότε, πηγαίνοντας προς το φροντιστήριο, με τις φλόγες ν' αναπηδούν από τρία σημεία ταυτόχρονα, που σχημάτιζαν τρίγωνο μεταξύ τους, καθώς και την "ανάλυση" στη συνέχεια του γεγονότος αυτού, με τον κυρ Γιάννη τον φυσικό μας να μας εξηγεί ότι αυτό έγινε έτσι ώστε, αν ευθυγραμμίζονταν έστω οι δύο εστίες, να έμενε τουλάχιστον μία ακόμα χωριστά για να σχηματίσει μέτωπο (δυστυχώς, η κατεύθυνση του ανέμου ήταν τέτοια που δεν ευθυγραμμίστηκε καμιά από τις τρεις εστίες με την άλλη και έτσι σχηματίστηκε ένα τεράστιο μέτωπο που έκαψε το μισό δάσος, μέχρι να φτάσει σε θαμνώδη έκταση και να σβηστεί στα όρια της Αργυρούπολης). Βλέπετε, ακόμα και ο εμπρησμός έχει την ...τέχνη του!

Τέλος πάντων, για να επιστρέψω στον περσινό Ιούλιο, η αγωνία μου για την τύχη του μοναστηριού έλαβε ανέλπιστα καλό τέλος, όταν, στο βραδινό δελτίο ειδήσεων, είδα πλάνα από την αυλή του μοναστηριού, που όχι μόνο δεν είχε καεί, αλλά ακόμα και τα φυτά της αυλής ήταν καταπράσινα. Εδώ να σημειώσω ότι, κατά τη διάρκεια μιας πυρκαγιάς, ένα φυτό δεν χρειάζεται να τυλιχτεί στις φλόγες για να καεί. Ακόμα και η καυτή “ανάσα”-λαύρα της κοντινής φωτιάς μπορεί να το κάψει, όχι βέβαια μέχρι μέσα, οπότε, ανάλογα και με το φυτό, μπορεί να ξαναπετάξει βλαστούς ή όχι.

Να μην τα πολυλογώ, η χαρά μου, όπως και η έκπληξή μου, ήταν μεγάλη και στην πρώτη ευκαιρία που βρέθηκα στην Ηλιούπολη και συγκεκριμένα στα τέλη Σεπτέμβρη του ίδιου έτους, ανηφόρισα για το μοναστήρι. Αυτό που αντίκρισα ήταν πραγματικά απίστευτο! Σας παραθέτω αρχικά το βίντεο μερικών δευτερολέπτων που τράβηξα με το κινητό μου από το χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων, πριν το μοναστήρι, όπου φαίνεται καθαρά ότι όλα είναι καμένα, εκτός από το πλακόστρωτο που ανηφορίζει για το μοναστήρι και τα πλατάνια, δίπλα στη βρύση, που είχαν απλά καψαλιστεί και τώρα πια είχαν ξαναπρασινίσει:

https://1drv.ms/v/s!Au-gz_DBLygFgTjz5--YjcyxdEY

Συνεχίζω με φωτογραφίες που τράβηξα από το δασικό δρόμο που βρίσκεται πάνω από το μοναστήρι, όπου φαίνεται το μοναστήρι αλώβητο, μέσα στη μαυρίλα του περιβάλλοντος χώρου, κυριολεκτικά (όπως είπε και σε κάποια τηλεοπτική ανταπόκριση ένας που βρισκόταν εκεί) σαν να είχε περάσει η φωτιά γύρω απ’ το μοναστήρι, χωρίς να το αγγίξει! Στις φωτογραφίες έχω επισημάνει, μεταξύ άλλων και το σημείο απ’ όπου ξεκίνησε η φωτιά, πίσω απ’ τον Άγιο Γεώργιο Καρέα:

Επειδή

πολλοί μπορεί ν' αρχίσουν ν' αναπτύσσουν διάφορες απίθανες θεωρίες για να εξηγήσουν το φαινόμενο (π.χ., για κενά αέρος, μέσα στη ρεματιά, κλπ.), να θυμίσω ότι στην αμέσως επόμενη ρεματιά απ' αυτή του μοναστηριού βρίσκεται το μνημείο των τριών παλικαριών που εγκλωβίστηκαν και κάηκαν μέσα σ' εκείνη τη ρεματιά σε παλαιότερη φωτιά, καθώς και να ξαναπαραθέσω την αρχική φωτογραφία, που τραβήχτηκε την ώρα που καιγόταν η ρεματιά του μοναστηριού, με κάποιες επισημάνσεις επάνω της και μαζί με άλλες δύο παρόμοιες:

Πηγή: *Meteoclub.gr*

Εδώ να

σημειώσω ότι, πριν ανέβω στο βουνό, είδα με χαρά, από την ταρατσα του πατρικού μου σπιτιού στην Άνω Ηλιούπολη, ότι ένα μικρό κομμάτι δάσους είχε μείνει άκαυτο, ίσως γιατί οι τελευταίες πολυκατοικίες του Καρέα, με δεδομένη και την κατεύθυνση του ανέμου, έδρασαν σαν προστατευτικός φράκτης απέναντι στην ταχύτατη πορεία της φωτιάς. Η ταχύτητα αυτή, άλλωστε, ήταν που κόστισε και τη ζωή στο μοναδικό θύμα αυτής της πυρκαγιάς, σ' έναν αστυνομικό που έκανε το περπάτημά του στο βουνό, και έβλεπε τη φωτιά μισό χιλιόμετρο μακριά του, στην τελευταία τηλεφωνική επικοινωνία που είχε με τη σύζυγό του, λέγοντάς της ότι ο ίδιος κατεβαίνει προς τα σπίτια. Και όμως, δεν πρόλαβε!

Άλλες

δύο φωτογραφίες που τράβηξα τον Σεπτέμβρη, δείχνουν τη ζωή ν' ανατέλλει ξανά μέσα από τα καμένα (ακόμα και οι πέτρες έχουν μαυρίσει!), με τα φθινοπωρινά κυκλάμινα:

Ας

δούμε, όμως, την περιοχή από δορυφόρο, όπως ήταν τον Οκτώβρη του 2014, ένα χρόνο πριν την πυρκαγιά για την οποία μιλάμε. Διακρίνουμε το μόνο κομμάτι παλιού δάσους που είχε μείνει, καθώς και ίχνη από αποτυχημένη απόπειρα εμπρησμού, ακριβώς στο ίδιο σημείο (πίσω απ' τον Άγιο Γεώργιο) από το οποίο ξεκίνησε και η φωτιά του περσινού Ιούλη!

Πάω στοίχημα ότι και τότε θα φυσούσε βόρειος άνεμος, αλλά μάλλον η εστία ήταν μία και όχι πολλές, όπως πολλοί κατήγγειλαν ότι ήταν στην περσινή φωτιά (γυρίστε πίσω και δείτε πάλι την πρώτη φωτογραφία) και, με δεδομένη την κατεύθυνση του ανέμου, θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι δεν ήταν δυνατόν να δημιουργηθεί τόσο πλατύ μέτωπο ευθύς εξ αρχής, χωρίς να υπάρχουν πολλές εστίες):

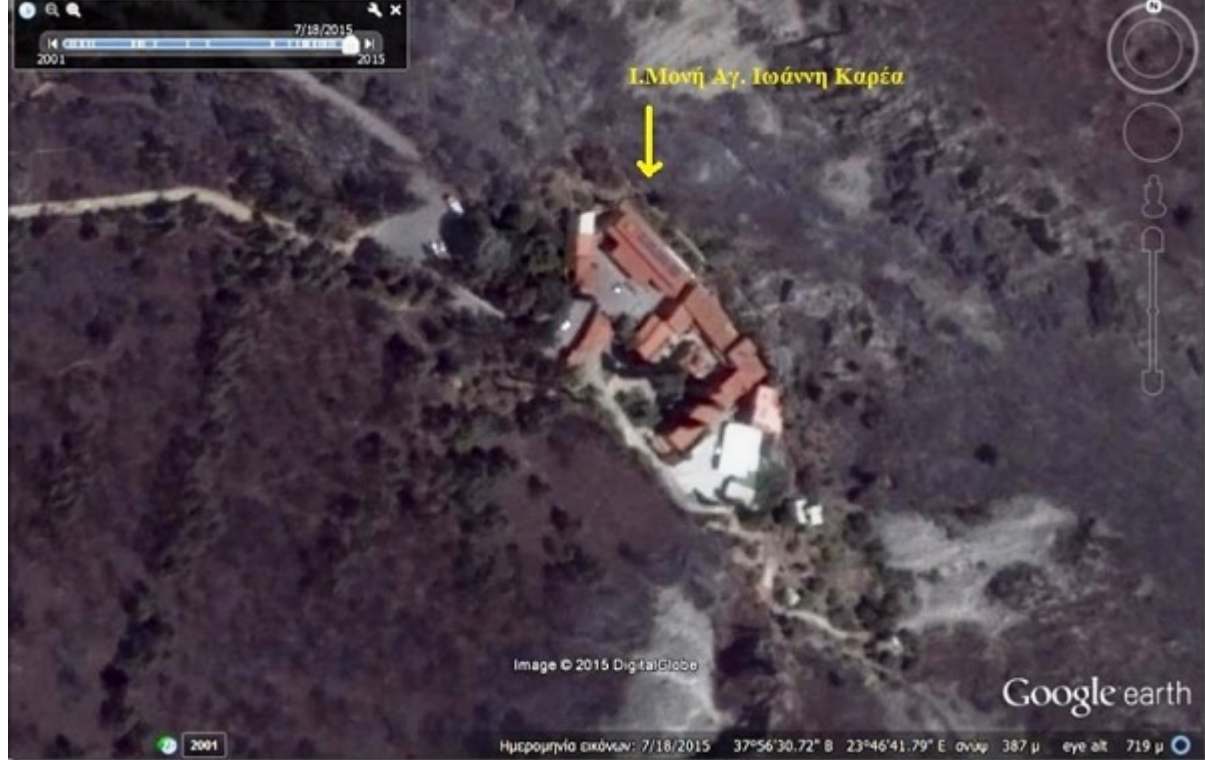

Έδωσε ο

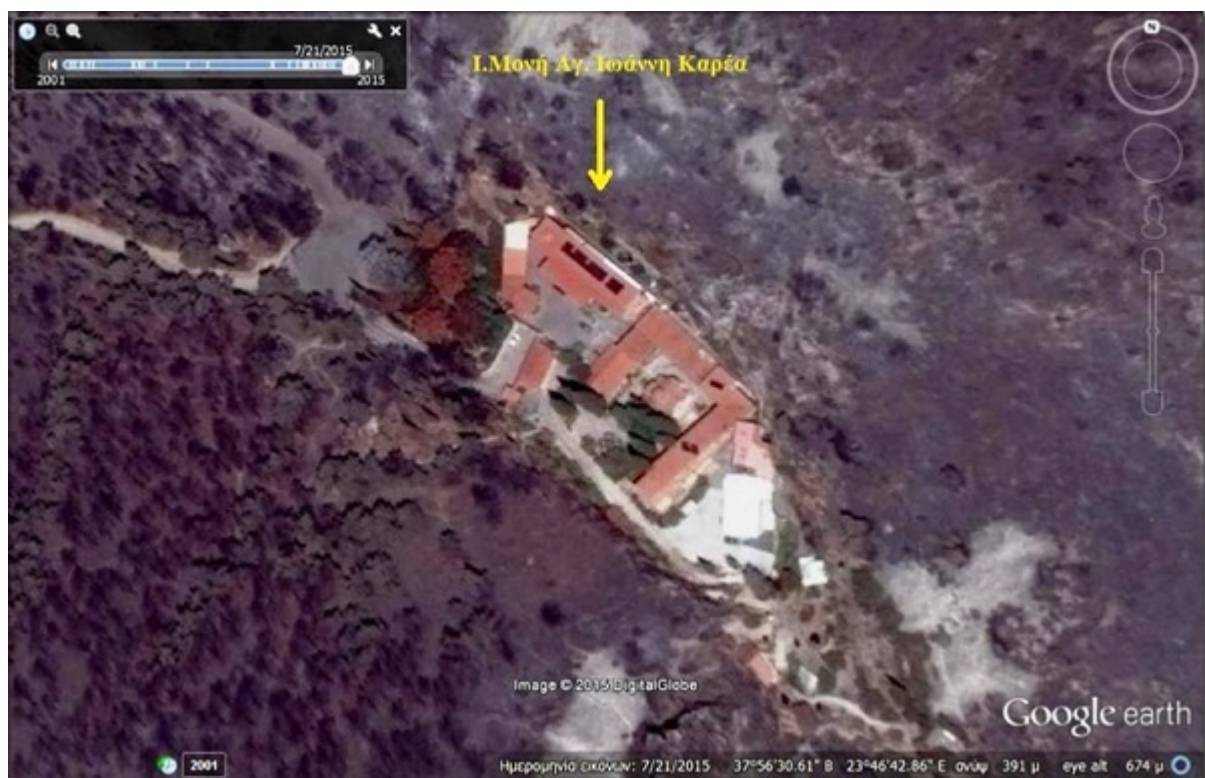
Θεός και το Google Earth έχει φωτογραφίσει το ίδιο μέρος ακριβώς την επόμενη μέρα της φωτιάς, δηλαδή στις 18-7-2015, όπου φαίνεται καθαρά το μοναστήρι αλώβητο, σαν τη “μύγα μες στο γάλα”:

Κοντινότερο πλάνο της ίδιας φωτογραφίας:

Τρεις

Τέλος,

δύο φωτογραφίες τον Σεπτέμβρη του 2015, δηλαδή όταν τράβηξα κι εγώ τις δικές μου:

Σκόπιμο

θεωρώ, στο σημείο αυτό, να σας παραθέσω δορυφορικές φωτογραφίες από δύο ακόμα πυρκαγιές στην ίδια περιοχή, με μία φωτογραφία πριν και μία μετά τη φωτιά (κάποιες “γραμμές” στις δεύτερες, είναι τα φράγματα που έχουν φτιαχτεί από τους καμένους κορμούς, για την αποφυγή πλημμυρικών φαινομένων). Ξεκινώ από το 2001, πίσω απ’ τον Άγιο Γεώργιο:

Και το 2007, ακόμα πιο πίσω απ' το προηγούμενο σημείο και περιμετρικά της λεωφόρου Κατεχάκη-Αλίου (μελλοντικά οικοδομικά "φιλέτα");):

